

Душе моя! Душе душі моєї!
Мов мушля острій камінець в утробі
Роками носить у німому болю,
Аж поки соком житності своєї
Той камінець у дорогую перлу
Не перемінить, — так я жаль о тобі
І потолочену любов завмер[лу]
У серці ношу і надармо молю
Йй смерті, смерті!

Душе моя! Мов конар з пнем предивно,
Так ти зрослась зо мною нерозривно.
Чи гріх, чи два на душу я положу —
Ну що ж, коли не можу та й не можу
Тебе віддерти.

Лице твоє, чудове і невинне,
Отут раз в раз у серці моім сяє.
І вся ти тут, мов марево дитинне,
І жадний пил на тебе не сідає
Ні жадна пляма. Чиста, мов хрусталь,
Як сонце, ясна ти передо мною.

Я п'ю твій блиск, хоч він мені важкою
Отрутою, бо ми навек, навек
Розлучені! І все те щастя гоже
Комусь дісталось, а мені дачь мо[же]
Лиш вічний жаль!

Душе моя! Моя, а так чужая,
Така далека ти і недосягла!

Чому моя душа тебе бажає,
Твоя ж на мене й глянуть не забагла?
А лиш летить кудись непевним шляхом
За власного призначення огнями,
Аж поки яр подвійний межи нами
Не ляже і не обзкрилить душі
Смертельним жахом.